

477

вцепенения в смъртна уплаха Търнов.

Това не беше вече предишният весел и цъфтящ град. Нямаше дом, в който да не оплакваха някого. Майки, жени, сестри се точеха всеки ден в дълги, тъмни върволици до гробищата, свели жълти, посърнали лица, сякаш те сами бяха излезли от гробовете. Тук-таме все още от време на време припламваше някое загаснало огнище на зараза. Ала веднага бързи мерки го потушаваха. Улиците бяха пълни с оздравели и оздравяващи. Бледи сенки, които не можеха все още да повярват, че са прескокнали зловещия синор, с препълнени от щастие и благодарност гърди, не преставащи да славословят всички чудотворци и светци, които бяха спасили живота им.

Когато царят се завърна, следван от една унила и мрачна рат, заобиколен от мълчаливи войводи, които язدهа с оборено чело около господаря си, целият град излезе да го посрещне извън портите. Жени и деца коленичиха, простряха ръце към него, избухнаха в несдържани вопли.

— Прости ангелската ѝ душа, господи... Прости на младия невинната душа, неживяла, не разбрала още нищо от света...

Военното лице на самодржеца бе замръзнало в безгласно, страшно страдание. Очите му бяха угаснали. Косите му бяха съвсем бели. Когато се изправи пред прага на църквата „Св. 40 мъченици“, всички се отдръпнаха назад, пошъпнаха:

— Оставете го да влезе сам... Нека бъде сам...

В левия кораб на църквата гореше голямо кандило от жежено злато. Под мраморната плоча почиваше вечен сън първия Асеновски патриарх на всички българи.

В десния кораб горяха две кандила. На синкава мраморна плоча пишеше:

„Аз благочестива и христолюбива Анна, царица превеликаго царя Иоана Асена, като дойдох от страната на угрите, прекарах дните си в почит и слава сред земята българска. И след като за-